בעל מום שאוכל אם עבד חילל אונן שאין אוכל אינו דין שאם עבד חילל מה לבעל מום שכן עשה בו קריבין כמקריבין זר יוכיח מה לזר שכן אין לו תקנה בעל מום א] יוכיח א)וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן מוזהרין ואם עבדו חיללו אף אני אביא אונן שמוזהר ואם עבד חילל היכן מוזהר אילימא מומן המקדש לא יצא חילול בגופיה כתיב ביה אלא 1מהן הקריבו וקסבר ב)מפני אנינות נשרפה איכא למפרך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרה ב] מכללו טמא יוכיח מה לטמא שכן מטמא הנך יוכיחו וחזר הדין כו' הצד השוה שבהן שמוזהרין כו' ולפרוך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו מכללן אצל כהן גדול בקרבן יחיד שם טומאה מיהא אישתראי רב משרשיא אמר אתיא בקל וחומר מיושב ומה יושב שאוכל אם עבד חילל אונן שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל מה ליושב שכן פסול לעדות מיושב תלמיד חכם מה לשם יושב שכן פסול לעדות שם יושב לא פריך ואם תימצי לומר פריך אתיא מיושב ומחדא מהנך: אונן פסול: אמר רבא ג] לא שנו אלא בקרבן יחיד אבל בקרבן צבור מרצה קל וחומר מטומאה (א) מה טומאה שלא הותרה מכללה אצל כהן גדול בקרבן יחיד הותרה אצל הדיוט בקרבן צבור אנינות שהותרה מכללה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אינו דין שהותרה אצל כהן הדיוט בקרבן ציבור מתקיף לה רבא בר אהילאי לא תותר אנינות אצל כהן גדול בקרבן יחיד מקל וחומר ומה טומאה שהותרה אצל כהן הדיוט בצבור לא הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אנינות שלא הותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור אינו דין שלא תותר אצל כהן גדול בקרבן יחיד ותותר טומאה אצל כ"ג בקרבן יחיד מק"ו ומה אנינות שלא הותר אצל כהן הדיוט בקרבן צבור הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד טומאה שהותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור אינו דין שהותרה אצל כ"ג בקרבן יחיד ולא תותר טומאה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור מקל וחומר ומה אנינות שהותרה אצל כ"ג בקרבן יחיד לא הותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור טומאה שלא הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אינו דין שלא תותר בכהן הדיוט בקרבן צבור (ולא תותר ולא תותר אנינות וטומאה טומאה יחיד ויחיד ציבור סימן)

שאינו אוכל. דכתיב ג) לא אכלתי באוני: **[אין לו תקנה].** ואונן יש לו תקנה למחר: **בעל מום.** יש לו תקנה כשיעבור מומו: **חילול בגופיה כתיב.** כיון דדייקת הא אחר שלא יצא ד] ק"ו תו למה לך: **וקסבר מפני אנינות נשרפה.** שלא היו לו אוכלין וכלפרישית וכשאמרו לו מפני אנינות שרפנוה טעה כסבור שהקריבוה אוננים ואמר להם שמא באנינות הקריבוה ומיהו חילול לא יליף ר' ישמעאל מיניה דאי לאו ה] (קרא אחרינא) הוה אמינא האי דאמר להו שמא באנינות הקרבתם אותו לאו למימרא דאי עביד הכי שפיר אשתרוף אלא כשאמרו לו מפני אנינות שרפנוה אמר להם שמא עברתם על האזהרה והקרבתם אוננין ואמר לו אהרן וכי הן הקריבו דאסורים להקריב אוננין אני הקרבתי שאין אנינות פוסל בי: **לא הותרו מכללן.** זר ובעל מום מכלל איסורן שנאסרו במקדש לא הותרו אצל שום קרבן ולא אצל שום אדם תאמר באונן שהותר מכללו אצל כהן גדול: **טמא יוכיח.** שהותר מכללו אצל קרבן צבור דכתיב במועדו ד) ואפילו בטומאה ואם עבד בקרבן יחיד חילל: **ולפרוך מה להצד השוה.** שבשלשתן שכן לא הותרו בקרבן יחיד אפי' אצל כ"ג אבל אונן הותר: **שם טומאה מיהא הא אישתראי.** כגון בצבור הלכך לאו פירכא היא. ואי קשיא למה לי למימר טמא יוכיח בזר נמי משכחת לה דהותר שם זרות בבמה ה) אין זה הותר מכללו שהרי לא נאסר שם מעולם אבל אונן הותר מכללו שהרי נאסר במקדש אצל כהן [הדיוט]: **מתקיף לה רבא בר אהילאי.** אדרבא ו] פריך דפשיטא ליה דטומאה לא הותרה לכהן גדול בקרבן יחיד מדלא אשכחן דאישתראי אלא בצבור ופשיטא ליה דהותרה בצבור אפילו אצל כהן הדיוט מדאישתראי סתמא ופשיטא ליה דאנינות הותרה אפילו בקרבן יחיד אצל כהן גדול מדאשתראי סתמא ובאיסור אנינות אצל כהן הדיוט בא לחלק על ידי ק"ו ולומר לא נאסר אלא ביחיד ולא אמרי' סתמא איתסר אם במה שלא חלקו הכתובים אתה בא לחלק על ידי קל וחומר אמאי פשיטא לך בהנך דלעיל יש לך לדרוש קל וחומר חילוף ולהחליף את כולן: **לא תותר אנינות אלא כהן גדול ביחיד.** וכי שרייה בצבור שרייה: **מק"ו ומה טומאה שהותרה כו'.** דהא סתמא אישתרי: **לא הותרה כו'.** דהא לא אשכחן דאישתראי ביחיד דלא כתיב במועדו אלא בצבור, אנינות כו': **ותותר טומאה כו'.** כלומר אי נמי דריש הכי ותותר טומאה אצל כ"ג ביחיד ז] ואוקי איסורא בכהן הדיוט: **ולא תותר טומאה אלא כהן הדיוט כו'.** כלומר א"נ החליף ודרוש בו ח] נמצא מסולק מכולן ולא תדע מה תדרוש אלא אל תחלוק במה שלא פירשו לך הכתובים:

דאיכא

שאמר להם משה שמא עברתם על איסור הקרבת אנינות וטעיתם מחמת כך לשורפו ומיהו לא יחול ט] כדפי' בקונטרס בסמוך וסוגיא זו לא כחד מהנך תנאי דפ' טבול יום (לקמן קא.) ואין לתמוה על זה דהנהו תנאי י] דרשי קראי דהתם לפי האמת דקי"ל דאונן מחיל עבודה מקרא אחרינא אבל אי לאו דנפקא לן מקרא אחרינא מהתם לא הוה שמעינן דהוה דרישנא לקרא כי הכא וכדמפרש ליה בקונטרס: **והיכן מוזהר כו' אלא מהן הקריבו וקסבר מפני אנינות נשרפה.** שלא היו יא] אוכלין כל היום ולילה שאחרי כן ולמחרתו יהיה [נותר] ונשרף בו ביום יב] בלא עבור צורה דקסבר אנינות לילה נמי אסור ואפי' נקבר המת ז) וכשאמר לו אהרן מפני אנינות נשרפה טעה משה שלא הבין מפני אנינות דקאמר אהרן שזהו שלא היו ראויין לאכול מחמת אנינותם אלא קסבר שהקריבו אוננים ואמר להו משה שמא באנינות הקרבתוה יג] ומיהו חילול לא יליף ר' ישמעאל מיניה דאי לאו קרא אחרינא הוה אמינא דכי נמי יד] דאמר להם באנינות אקרבתוה לא למימר דאי עבוד הכי שפיר אשתרוף אלא כשאמרו לו מפני אנינות שרפנוה אמר להם שמא עברתם על אזהרה והקרבתם אוננים ואמר טו] אהרן וכי הן הקריבו כך פי' בקונט' וקצת צריך להוסיף על פירושו דכשאמר להם שמא עברתם על אזהרה והקרבתם אוננים רוצה לומר וטעיתם לשורפה על כך דאי לאו הכי מה ענין זה אצל (זה) שריפה ועל זה השיב אהרן הן הקריבו אני הקרבתי ומפני אנינות שאמרתי לא מפני הקרבתם באנינות אלא מפני שלא יכולנו לאכול מפני אנינות וא"ת בפ' כיצד צולין [פסחים פג.] ולקמן בפרק התערובת [דף פב:] דדרשינן חטאת שנכנס דמה לפנים פסולה מהן לא הובא את דמה טז] היכי דריש ליה דלמא הכי קאמר ליה שמא יז] טעית לשורפה מפני שנכנס דמה לפנים וי"ל דלא דמי דלמה היה לו להזכיר למשה יח] הנך פסולין דיוצא ונכנס דמה לפנים דבשלמא גבי אנינות היה סבור שמא טעה לפי שאמר לו אהרן מפני אנינות נשרפה וה"ר חיים תירץ דאנינות לא אמר לו משה בפירוש אלא מתוך תשובתו של אהרן אבל הן לא הובא את דמה אמר משה בפי' משמע בהדיא דאם הובא שפיר אישתרוף: **שכן לא הותרו מכללן.** פירש בקונטרס וזר דהותר בבמה אין זה הותר מכללו שהרי לא נאסר שם מעולם והקשה ה"ר חיים דבהקומץ רבה (מנחות כה.) קרי עון יט] יוצא הותר מכללו כ] בבמה ותירץ דשאני גבי ציץ דכתיב ו) לרצון להם בכל מקום שמרצה ועוד י"ל דאפילו מיקרי הותר מכללו מ"מ פרכינן הכא שפיר שכן לא הותרו מכללן במקום שנאסרו: **שם טומאה מיהא אישתראי.** וא"ת מה להנך זר בעל מום טמא שכן במיתה תאמר באונן וכו' וי"ל דסבר לה כרבנן דאמרי (סנהדרין פג.) בעל מום שימש באזהרה ולא כרבי [דאמר] במיתה וא"ת מה להנך שכן פסולין בפרה בעל מום זר וטמא תאמר באונן (לקמן דף יז:) וי"ל טבול יום יוכיח: **אתיא בק"ו מיושב.** תימה מה ליושב שכן לא הותר מכללו: **אבל בקרבן צבור מרצה.** תימה הרי חטאת דאהרן דהיינו שעיר דר"ח דקיימא לן פרק טבול יום (לקמן קא.) ובשמעתין דאם הקריבוה באנינות פסולה וי"ל כיון דלא ילפינן אלא מטומאה דינו כטומאה דאינו מרצה אלא באימורין כא] אבל הקרבן אינו נאכל ועוד דבלאו הכי סתר ליה שפיר להאי ק"ו: **ומה טומאה.** תימה אי אנינות לילה דאורייתא כב] איכא למיפרך מה לטומאה שכן הותרה בפסח הבא בטומאה באכילה ו) תאמר באנינות שלא הותר ט): **ולא תותר אנינות כו'.** תימה מה לטמא שכן מטמא כג] ויש לומר דאינו ק"ו גמור אלא סתירת דברים כד]: י) **כל חדא וחדא תיקום בדוכתיה.** נ"ע פ"ק דחולין (דף כג:) גבי ק"ו דכשר בתורים פסול בבני יונה וגבי כשר שבפרה פסול בעגלה (שם כג:) וגבי ויהיו כל הכלים מקבלין טומאה מאורין מק"ו (שם כה.) ובפ' ואלו מנחות (מנחות עה.) גבי חלות ורקיקים וכן פ' כל המנחות (שם דף סב:) גבי שלמי יחיד שטעונין סמיכה ובפ' השוכר את הפועלים (ב"מ פח:) גבי שור אוכל במחובר ובפרק כיצד הרגל (ב"ק כה:) דקאמר ותהא נדה חייבת ברשות הרבים מק"ו ובפ"ק דקדושין (דף יז.) ותהא יבמה יוצאה בגט מקל וחומר ובנזיר פרק שלשה מינין (דף מד.) גבי טמא כה] כמיטמא ובסוף יש מותרות (יבמות פז:) דנעשה מתים כחיים מק"ו צריך לדקדק בכולן אמאי לא אמר כל חדא וחדא תיקום בדוכתיה ושמא שאני הכא משום

תורה אור

1. וַיְדַבֵּר אַהֲרֹן אֶל מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם הִקְרִיבוּ אֶת חַטָּאתָם וְאֶת עֹלָתָם לִפְנֵי יְהוָה וַתִּקְרֶאנָה אֹתִי כָּאֵלֶּה וְאָכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַיִּיטַב בְּעֵינֵי יְהוָה: ויקרא י, יט

מוסף רש"י

אונן שאין אוכל. שלא הותרה כאן אלא עבודה, וקדשים אסורין לאונן ק"ו ממעשר הקל שאמרה תורה לא אכלתי באוני ממנו (יומא יג:): מפני אנינות נשרפה. חטאת דאהרן שהיו אוננין ואסורין לאכול בקדשים, דכתיב לא אכלתי באוני ממנו, ואתו קדשים בק"ו ממעשר (פסחים פב:). שלא הותרה להם אנינות לבו ביום (לקמן קא.):

שיטה מקובצת

קסבר מפני אנינות נשרפה. שלא היו לה אוכלין, וקסבר אנינות לילה דאורייתא. ומיהו לא יליף (חילול) ר' ישמעאל [חילול] מיניה דאי לאו קרא אחרינא כו' [ככתוב ברש"י ד"ה קסבר] (לשון מהר"פ): מפני אנינות נשרפה. וא"ת חילול נמי בגופיה כתיבא כדאמר לעיל הא אקריבו אינהו שפיר אשתרוף. [וי"ל דאי] לאו קרא אחרינא הוי אמינא הא דאמר להו שמא באנינות הקרבתם אותה לאו למימרא דאי עבדי הכי שפיר אשתרוף כו' כפ"ה. וא"ת בפרק התערובת כו' [ככתוב בתוד"ה והיכן]. וי"ל דלא דמי לאנינות כו] [דלא] אמר משה בפירוש אלא מתוך תשובתו של אהרן כדפי', אבל הן לא הובא את דמה כתוב בפירוש משמע בהדיא הא אם הובא שפיר אשתרוף (תוספות בסגנון אחר): שכן לא הותר מכללו. וא"ת הרי הותר מכללו בבמה, וי"ל דהואיל ושם לא נאסר מעולם אין זה הותר מכללו, דמכללו משמע ממקום שנאסר וכפ"ה. והקשה הר"ר חיים כהן כו' [ככתוב בתוד"ה שכן]. וי"ל דה"פ מה לזר שכן לא הותר בבמת צבור תאמר באונן שכן הותר מכללו בבמת צבור (מהר"פ): **אתיא** בקל וחומר מיושב. לא בא רב משרשיא לחלוק על דברי רבי ישמעאל שהוא תנא, אלא תנא דבי רבי ישמעאל אמר דבריו בקיצור אתיא מקל וחומר ולא אמר יותר, ופי' התלמוד לעיל מבעל מום (או מאונן) [ואונן], ורב משרשיא פי' מיושב. ויש לתמוה על הסוגיא, דלעיל אמר לתנא דבי ר' ישמעאל קאתי זר מאונן ובעל מום, דקאמר אונן יוכיח, אלמא פשיטא ליה דאונן מחלל יותר מזר, והכא פשיט אונן מבעל מום וזר (אלא) [אלמא] פשיט ליה דזר מחלל יותר מאונן. ואמר מורי דתנא דלעיל מיירי לפי אותה שיטה דקים לן דאונן מחלל עבודה מקרא דהן הקריבו או מן המקדש כו' הא אחר שלא יצא כו', אבל זר לא נפקא לן מויגזרו דלא מיירי כלל בזרות אלא בטומאה, והכא איירי לפי אותה שיטה דזר מחלל עבודה מויגזרו ולא נפקא לן אונן לא מהן הקריבו ולא [מ]ומן המקדש לא יצא (מהר"פ): **אתיא** [בק"ו] מיושב כו'. וא"ת מה ליושב שכן לא הותר מכללו במקדש אלא כה"ג בקרבן יחיד תאמר באונן כו', וי"ל דהוי פירכא כל דהו ופירכא כל דהו לא פרכינן על חדא מחדא (חולין דף קטז.). ומיהו לבסוף דקאמר אתיא מיושב וחד מהנך קשה דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו מכללן במקדש, וי"ל דשם טומאה מיהא אישתראי ונילף מיושב ומטמא (מהר"פ): **אבל** בקרבן צבור מרצה. תימה הא מדכתיב הן היום הקריבו משמע אי אקרבוה שפיר אשתרוף, והתם קרבן צבור הוי, וי"ל דנהי דמרצה מ"מ אינו נאכל דדיו לבא מן הדין [להיות] כנדון דמטומאה גמרינן לה והתם אינו נאכל אע"ג דמרצה. ומיהו קשה דלא דמי לטומאה דהתם הא דאינו נאכל היינו משום דנטמא הבשר כשהוא נוגע בה הלכך אע"ג דמרצה הבשר (טמאה) [טמא], אבל באנינות לא שייך למימר הכי. לכך נראה דרבא סבר מפני טומאה נשרפה ומה שלא אכלוה היום מפני שהיו אוננים ולא היו להם אוכלים, אבל ודאי אם היו שם כהנים שלא היו אוננים היו מותרים לאכול אף על פי שהאוננים הקריבוה כיון דקרבן צבור הוה וחילול עבודה דאונן נפקא ליה לרבא מלא יחלל וסבירא ליה דאנינות לילה לאו דאורייתא והיינו [הן] היום כדפי' לעיל. ותדע דאי קסבר אנינות לילה דאורייתא א"כ היכא יליף דתותר אנינות מטומאה, הא איכא למיפרך מה לטומאה שכן הותר מכללו אצל אכילת פסחים (מהר"פ): רש"י ד"ה וקסבר כו' שמא עברתם והקרבתם אוננין. גליון, כלומר וטעיתם לשורפה על כך דאין בו אלא אזהרה: תוד"ה (מעמ' הקודם) קסבר מפני הטומאה כו' דהוה דרישנא לקרא כי הכא וכדמפרש ליה בקונטרס. ולפי גירסת הקונטרס בפרק טבול יום היה ראוי לגרוס כאן קסבר מפני אנינות נשרפה, דמ"ד מפני טומאה ע"כ דריש הן הקריבו אני הקרבתי. ע"כ (תוס' חיצוניות. מ"כ): ד"ה ד"ה והיכן מוזהר כו' דכשאמר להם שמא עברתם כו' ר"ל וטעיתם לשורפה על כך. והייתם סוברים דכמו שיש אזהרה להקריבה באנינות [כמו כן] יש לשורפה בכך,

מסורת הש"ס

א) [קידושין דף כא. וש"נ], ב) [לקמן קא. פסחים פב:] ירושלמי פסחים פ"ז ה"ט, ג) דברים כו יד, ד) פסחים עז., ה) לקמן קיג., ו) ע' לקמן ק:, ז) שמות כח לח, ח) פסחים עו:, ט) שם צב. י) שייך לדף שאחר זה:

הגהות הב"ח

(א) גמרא ומה טומאה:

שינויי נוסחאות

א] מום עובר (כי"צ): ב] הותרו מכללן (כי"מ וכ"ה ברש"י): ג] צ"ל רבה (ש"מ): ד] יצא חילל (ש"מ): ה] לאו ק"ו הוה כצ"ל (ש"מ והגרי"ב). אמנם בכה"י ובתוס' ובש"מ ד"ה מפני, כלפנינו. וע' תו' ברים העמ' שכ' דאונן מחיל עבודה מקרא אחרינא: ו] צ"ל אדרבה (ש"מ): ז] בקרבן יחיד כצ"ל (ד"ו רפ"ב): ח] בו כך (כתה"י): ט] צ"ל יחלל (יעב"ץ). ועפ"י רש"י יש לגרוס ומיהו לא יליף חילול מיניה וכו': י] תנאי דהתם דרשי קראי לפי וכו' עבודה וילפינן מקרא אחרינא אבל וכו' אחרינא מהך קרא לא הוה כו' (צ"ק): יא] היו לה אוכלין כצ"ל (ש"מ). נ"א היו יכולין לאכול כל היום ולילה שלאחריו עד למחרתו והיו שורפין בו ביום כו' (צ"ק): יב] ביום ולכן תשרף בלא כצ"ל (ש"מ): יג] הקרבתוה ופסלתוה (ש"מ): יד] נמי אמר להם שמא באנינות כצ"ל (ש"מ): טו] ואמר לו אהרן וכי הן הקריבו דאסורים להקריב אוננים אני שאני כה"ג הקרבתים שאין אנינות פוסלת בי כך פי' כו' (ש"מ): טז] דמה דמשמע הא אם הובא דמה פסולה, והיכי דריש ליה דלמא כו' כצ"ל (ש"מ): יז] שמא עברת על האזהרה וטעית כו' (ש"מ): יח] נל"ל למשה להזכיר: יט] עון נמחק (ש"מ): כ] מכללו לפי שהותרו בבמה (ש"מ): כא] צ"ל האימורין (ש"מ): כב] זו ג' בה"ז. וטה"ק גר' כס"י לאו דאורייתא. וע' מהרמ"ש יז ב לתוד"ה שרפה: כג] בש"מ נוסף ועוד הרבה איכא למיפרך על אלו קלים וחמורים: כד] דברים בעלמא (ש"מ): כה] צ"ל מטמא (בה"ז וצ"ק): כו] והוא תירוץ של הר' חיים בתוס' סוד"ה והיכן (גליון): כז] כוונתו לקו' תו' בסד"ה היכן מוזהר וכו' והר"ח תי' דאנינות לא אמר לו משה וכו' עד שפיר איתתרוף ע"ש (גליון):

שיטה מקובצת (המשך)

ואינו כן דלא היה להם לשורפה בשביל זה דאין בו אלא אזהרה. דאל"כ תיקשי מה ענין זה אצל זה כיון דאינו מיירי רק באזהרה וקרא (משמע) בשריפה נמי איירי. וא"ת א"כ [לעיל] כי פריך מאי טעמא לא יליף מהן הקריבו ומשני קסבר מפני טומאה נשרפה, (והן) [והלא הן] הקריבו לא אתיא לחילול אלא לאזהרה כמפורש הכא. וי"ל דעדיפא מיניה משני דמשמע טפי לענין [חלול] דעל ידו בא שריפה [ולפיכך פירש דקרא בחילול] מיירי דהיינו מחמת טומאה. ומ"מ קשה דבפ' כיצד צולין כו' עד דילמא ה"ק שמא עברתם על אזהרה [להביא] פנימה וטעיתם לשורפה על כך כדדרשינן גבי אנינות, וי"ל דאנינות לא אמר [כו'] עד [שפיר] אשתרוף. וא"ת היא גופיה קשיא מה לי היכא שאמר משה בפירוש [ומה לין] (או מה) שלא אמר בפירוש, כיון דמ"מ אמת שמשה אמרה, שכך אתה למד מתשובתו של אהרן. וי"ל דטעם בהא איכא [למימר] דלעולם אין לנו לומר שיתלה משה הדברים בטעות אא"כ היתה הוכחה קצת מתוך תשובתו שהיו טועים, הילכך גבי אנינות שלא דיבר לו משה מתחילה רק מביאת דם לפנים ויצא חוץ ומתוך תשובתו של אהרן אנו למדין מה אמר לו משה, דכיון דאמר לו משה מפני מה שרפתם אותה ומדוע לא אכלתם, והשיב אהרן מפני אנינות נשרפה, הילכך אמר לו משה שמא טעיתם לומר דאנינות מחלל העבודה מפני שיש בו אזהרה, ותלה הדבר בטעות לפי שאלה מפי אהרן מפני אנינות נשרפה, והשיב לו אהרן וכי הן הקריבו בתמיה כלומר וכי הן שהיו הדיוטות שהן מוזהרין להקריב אוננים והיו טועים, אני הקרבתי שאיני מוזהר ובזה לא הייתי טועה, אלא מפני שאין לנו אוכלים שרפוה. אלא בהבאת דם לפנים שאמר להם משה בתחילה הן לא הובא דמה, למה נאמר שהיה משה תולה הדבר בטעות אם לא היה פסול גמור, ומה שמע מהם שהיה סובר משה שהיו טועים. והר"ר מרדכי הלוי אמר דכתיב (ויקרא י, יח) [הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה] אכל תאכלו אותה בקודש, אלמא משמע הא אם הובאה דמה לפנים אסורה באכילה, ולאו מחמת טעות אמר זה (מהר"פ ז"ל):